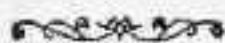

ἔθιμα. Ὁ ἐν αὐτῷ δὲ πλεῖστον πῶν ἦν ὁ Πρόμαχος, ὃς προσελθὼν μέχρ' ἑοῶν τεσσάρων, καὶ λαβὼν τὸ νικητήριον, γέφανον ταλάντου, ἡμέρας τρεῖς ἐπέζησαν. Ἐκ δὲ τῶν ἄλλων, τεσσαράκοντα καὶ εἰς ἐπίθانون πίνοντες, ἰοχυροῦ ἐκ ἐκ τῆς μέθης κρύους ἐπιγενομένου.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

Συνέχεια.

— Ἀ! πόσον εἶμαι μικρός!... πόσον εἶμαι παιδίον!... Ἐργηγορῶν βλέπω ὄνειρα.... Αἱ! τί κάθημαι.... Ἐμπρός!... Τὸ ἔργον δέον νὰ συντελεσθῇ. Ἀς ἀφήσω κατὰ μέρος τὰς μωρίας....

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ νέος ἔκυψεν ὅπως ἀναλάβῃ τὴν μάχαιραν, ἥτις ἐν τῇ παραφορᾷ του, εἶχεν ἐξολισθήσῃ, ἀνεπισημῶς, τῶν χειρῶν του.

Μεθ' ὅλην ὁμῶς τὴν ἀπόφασίν του, ἔστη ἐκ νέου, κρατῶν τὴν μάχαιραν ἐν τῇ χειρὶ καὶ ἀποθαυμάζων τὴν νεάνιδά.

Τὸ ἀληθές εἶναι, ὅτι εἶχεν ἀδικον νομίζων τὰς εἰκόνας ἀνεπιτυχεῖς.

Ἦγειρεν ἐκ νέου τὴν χεῖρα, ἀλλὰ, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ κατενέγκῃ τὸ κτύπημα, κρότος ἐλαφρὸς ἠκούσθη ἐν τῇ θύρᾳ τοῦ σπουδαστηρίου του.

Προσπαθῆσας νὰ δώσῃ ὅσην ἡδύνατο ἡρεμίαν εἰς τὸ πρόσωπόν του, διορθώσας τὴν κόμην, τακτοποιήσας τὸ ἐνδυμά του, ἔσπευσε νὰ νοήσῃ τὴν θύραν.

Ὁ κρούσας αὐτὴν ἦτο ὁ Ἀχμέτ, ὅστις καὶ εἰσῆλθε περίλυπος καὶ κατηφής.

— Καλῶς ἦλθες, ἀδελφέ, εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος μειδῶν. Οὐδέποτε ἡδύνασο νὰ με ἐπισκεφθῇς εἰς καταλληλοτέραν ὥραν.

Ὁ Ἀχμέτ ἐμειδίασεν ἐπίσης θλιβερῶς, ἀλλὰ μόλις ἀνῆγειρε τὸ βλέμμα καὶ ἐν ᾧ! θαυμασμοῦ ἐξῆλθε τῶν χειρῶν του.

Τόσον ἡ εἰκὼν, ἣν εἶχε πρὸ αὐτοῦ, ἦτο ὁμοία καὶ ἀκριβής.

— Ἀλλὰ τί ἔχεις, Ἀχμέτ; ἐξηκολούθησεν ὁ Πέτρος. Διατί τόσον σῶφρος;

Ὁ Τοῦρκος περιωρίσθη μένον νᾶνα στεναχῇ.

Ἐάν θλίψῃς τις βαρύνῃ τὸ στήθος σου, ἐάν δυστυχία σὲ ἐπαπειλῇ, εὐλογητός ὁ Θεός, ἔλθε, ρίφθητι εἰς τὸ στήθος τοῦτο τὸ ἀδελφικόν, ἐναγκαλισθητί με καὶ θάκουσθης τοὺς στεναγμοὺς αὐτοῦ, θὰ τὸ αἰσθανθῇς ταρσασόμενον ὡσπύτως ὑπὸ κλύδωνος, ὑπὸ θυέλλης παθῶν ἀνιάτων.

— ὦ Πέτρε μου! ἐψήφισεν ὁ ἀγαθὸς Μουσουλμάνος. ὦ Πέτρε μου, ὦ ἀδελφέ μου!...

— Ἀχμέτ!... Τί ἔχεις Ἀχμέτ!... Ἀπὸ πότε τὰ χεῖρά σου ἀδελφοῦ μου ἐκλεί-

σθησαν καὶ σιωπῶσιν αὐτῶ πρὸ τοῦ Πέτρου;

Ὁ Ἀχμέτ ἔκυψε τὴν κεφαλὴν, ἐνῷ δάκρυ ἐκυλίσθη ἐπὶ τῆς παρειᾶς του.

— Λοιπὸν τόπον μέγα καὶ φοβερὸν εἶναι τὸ μυστικόν, ὅπερ θὰ μοι εἴπῃς, ὥστε τοσαύτην ὥραν σιωπᾷς, νομίζων ὅτι ἡ ἀδελφική μου καρδιά εἶναι τόσον μικρά, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ τὴν δύναμιν νὰ τὸ περιλάβῃ.... Σιωπᾷς ἀκόμη;

— ὦ Πέτρε μου, ὦ ἀδελφέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀχμέτ, ριπτόμενος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Πέτρου καὶ κρύπτων τὸ πρόσωπόν του εἰς τὸ στήθος του. Ἡ ἀδελφή μου, ἡ Χαληλὴ ἀποθνήσκει!....

— Τί λέγεις;... Ἐκάνε λάβέ το πάλιν!... ὦ Θεέ μου! ὦ Πλάστα μου!... ἀνέκραξεν ἔκφρων ὁ Πέτρος καὶ κατέπεσεν ὡς ἀναίσθητος ἐπὶ τινος ἑδρας.

— Προφῆτα, βοήθει με! ἐφώνησεν ὁ Ἀχμέτ κάτωχρος γενόμενος. Δὲν ἀρκεῖ ἡ μία δυστυχία, μοι δίδεις καὶ ἄλλην. Πέτρε μου, ἐξηκολούθησε προσπαθῶν νὰ βοηθήσῃ τὸν νέον, Πέτρε μου, ἴσως δὲν ἐξεφράσθη καλῶς.... ἴσως εἶναι ψεῦδος! ὦ! εἶναι ψεῦδος!... Ἡ ἀδελφή μου εἶναι καλὰ, δὲν ἔχει τίποτε.

Ἰδὼν δὲ τὸν Πέτρον συνερχόμενον ἐκ τοῦ ἀπελπισμοῦ του:

— Ἀπὸ τινος χρόνου, προσέθηκε, πάσχει, φθίνει, ἔγεινεν ὡχρὰ, μαραινέται... Ἀγνωστος νόσος ὑποσκάπτει τὰς ὠραίαις τῆς παρειᾶς. Ἀλλὰ σήμερον ἔμαθον τὴν ἀσθένειάν σου, σήμερον μοι ὁμίλησε περὶ σοῦ, σήμερον με ἠρώτησε τί γίνεσαι... θὰ με συνδράμῃς, ἀδελφέ μου, νὰ τὴν σώσωμεν, νὰ τὴν θεραπεύσωμεν; Δὲν εἶναι ἀληθές ὅτι θὰ με συνδράμῃς;

Τοῦ Πέτρου ἡ κεφαλὴ κατέπεσεν ἐκ νέου ἐπὶ τοῦ στήθεος σύννου καὶ σκυθρωπή. Ἐδίδεκεν ὅτι ἡ θεραπεία τῆς νέας καθίστατο δύσκολος, ἀφοῦ ὁ μόνος ὑπάρχων τρόπος αὐτῆς ἦτο σχεδὸν ἀδύνατος.

— θὰ σὲ συνδράμω, Ἀχμέτ, θὰ σὲ βοηθήσω, ἀδελφέ. Καὶ εἶναι λόγος αὐτός, τὸν ὁποῖόν μοι λέγεις;

— θὰ με βοηθήσῃς, Πέτρε, τὸ ἤξεύρω, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ εὕρω πῶς. Γνωρίζεις ὅτι δύσκολα ἀπαιτᾷ ἡ ἀδελφή μου;....

— Περὶ τούτου ἀκριβῶς συλλογίζομαι....

— Ἠξεύρεις ὅτι τὸ μόνον μέσον τῆς θεραπείας εἶναι σὺ καὶ ὅτι ἡ συχνὴ παρ' αὐτῇ παρουσία σου δύναται μόνον νὰ τῇ ἀποδώσῃ τὴν ὑγίαν;

(Ἐπταὶ συνέχεια).

ΔΑΜΗΦΩΝ ΕΝΓΕΛΗΣ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Κατὰ τοὺς ἐνέα πρώτους μῆνας τοῦ 1878 ἡ κίνησις τῶν ἐπιβατῶν ἐν τοῖς καφόροις σιδηροδρομικοῖς σταθμοῖς τῶν Παρισίων ἀνῆλθεν εἰς 37.467,799 άτομα. Κατὰ τὴν Ἐκθεσὶν τοῦ 1867 ἡ κίνησις αὕτη δὲν ἐφθασε τὸν ἀριθμὸν τῶν 13 ἑκατομμυρίων ἀτόμων.

ΒΑΡΥΤΙΜΟΝ ΦΙΛΗΜΑ.

Ἐν τινι εὐεργετικῇ ἀγορᾷ τῶν Παρισίων ἀνετέθη τῇ πριγκηπέσσῃ Μάτερινι, ἡ πώλησις ἀνθέων. Ἐν ᾧ τὸ πλῆθος, μεμαγευμένον ὑπὸ τῆς καλλονῆς καὶ τῆς κομψοτάτης αὐτῆς στολῆς, διακρινομένης μάλιστα διὰ τινος χαριεστάτου πύλου, ἀριστουργήματος τῆς Mme Dufourmantelle, ἐρίπτεν εἰς τὸν δίσκον αὐτῆς τὸ χρυσίον ἀφειδῶς, ὥσπες τις ἀριστοκράτης ἐφάνη ὅπως ἀπαθὲς ἐνώπιον τῆς εὐγενοῦς κυρίας.

— Θέλετε κανὲν ῥόδον; ἠρώτησεν ἡ πριγκηπέσσα. — Ὅχι, Κυρία, θέλω ἐν φίλημα καὶ δίδω ὅ,τι θέλετε. Οἱ παρεστώτες ἐξεπλάγησαν μεγάλως. Αἱ κυραὶ ἠρυθρίασαν ὡς καὶ ἡ πριγκηπέσσα, ἀλλὰ πρὸς στιγμὴν συνελθοῦσα δὲ καὶ μειδῶσα πάντοτε εὐμενῶς.

— Θέλετε ἐν φίλημα, ἀπήντησεν; ἀλλὰ τί θὰ δώσητε ἀντ' αὐτοῦ εἰς τοὺς πτωχοὺς; — 100,000 φράγκων! — «Δέχομαι», ἀπήντησεν ἡγεμονίς, καὶ ἡ θυσία ἐγένετο! Τὸ φίλημα ἐδόθη ἡχηρότατον ἐν μέσῃ τῇ Ἀγορᾷ ἀλλὰ καὶ τὰ ἑκατοντακισχίλια φράγκα εἰσῆλθον συγχρόνως εἰς τὸ ταμεῖον τῶν πτωχῶν.

Ἡ ἐν Παρισίοις Παγκόσμιος Ἐκθεσις ἀνοιχθεῖσα τὴν 1 μαΐου ἐκλείσθη τὴν 10 νοεμβρίου, διήρκεσεν ἐπομένως 493 ἡμέρας. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα εἰσπραχθήσαν, κατὰ τὸ Στατιστικὸν Δελτίον τοῦ Ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν τῆς Γαλλίας, ἐν ὅλῳ 12,623,847 φράγκα. Περιλαμβανομένης δὲ καὶ τῆς ἡμέρας τῆς τελετῆς τῆς ἐνάρξεως τῆς Ἐκθέσεως, τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐθνικῆς ἐορτῆς εἰσελθόντων, τῶν ἐργατικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν δι' εἰσιτηρίων ὑπηρεσίας εἰσερχομένων, εἰσῆλθον ἐν τῇ Ἐκθεσὶ κατ' ὅλην τὴν διάρκειαν αὐτῆς 16,159,749 άτομα. Ἡ μεγαλύτερα συρροὴ ἐγένετο κατὰ τὸν μῆνα Σεπτέμβριον ὅτε εἰσπραχθήσαν 2.720,595 φράγκα, καὶ ἡ μικροτέρα τὸν μῆνα μάρτιον, εἰσπραχθέντων 1,278,800 φράγκων.